

[Kjær Rasmussen.]

Vi kan altså ikke være med til at fremture efter princippet: én gang privilegeret, altid privilegeret. Vi tror, at man for øjeblikket skulle forøge grundpensionen inden for et rimeligt omfang, derudover interessere sig for pensionstillæggene og foretage en lempelse i trangskriteriet, således at de, der kun har pensionen at leve af, kan få forhøjede pensionstilskud.

Vi kunne tænke os dette kædet sammen med en udvidet service for pensionisterne, idet man derved giver større livsudfoldelsesmuligheder, f. eks. specielt indrettede boliger for de grupper, som ønsker sådanne specielt indrettede boliger.

Det er helt med vilje, at jeg her ikke taler om trivselsspørgsmål, fordi jeg har en eller anden fornemmelse af, at i hvert fald de borgerlige partier med trivsel mener en tilpasning til det borgerlige samfund, og det er aldeles ikke det, jeg mener. Derfor har jeg søgt at køre uden om udtrykket trivsel.

Det er vigtigt, at man ser disse forslag i lyset af den prioriteringsproblematik, jeg før var inde på. Specielt for os er det naturligvis overmåde svært at diskutere prioritering inden for det herskende system, fordi så meget gøres forkert efter vor mening. Men børnene og de unge bør dog ikke skydes ud, blot fordi de ikke har valgt og derfor ikke udgør nogen pressionsgruppe.

En hel del af de forslag, socialdemokratiet her kommer med, har vi jo før diskuteret, således problemerne omkring den egentlige erstatning for tabt arbejdsindtægt under sygdom, ulykke og arbejdsløshed, men vi har fortsat den opfattelse, at dækningen må være 100 pct. og ikke $\frac{9}{10}$ eller 90 pct.

På boligområdet foreslår man, at der opføres 18.000 sociale boliger pr. år. Det lyder jo godt, men det havde været endnu bedre, om socialdemokratiet i sin tid havde ladet være med at indgå boligforliget med de borgerlige. Ved denne lejlighed bestemtes det, at der højst måtte opføres 12.000 boliger pr. år, og forlig står man som bekendt ved herinde i denne sal. Man må have os undskyldt, men forslaget om de 18.000 sociale boliger må, hvis vi skal være venlige, kunne tages som udtryk for en erkendelse af, at det forlig, man indgik i sin tid, var forkert. Derfor vil vi meget gerne opfordre socialdemokraterne til at opsig

boligforliget. Men for øvrigt: hvorfor skal der overhovedet været et loft? Det var måske også en tanke til overvejelse.

Nu vil man gerne have flere sygehuse og plejehjem. Det vil vi også, og vi vil nu, da anledning gives, opfordre til, at man holder igen med opførelsen af benzintankstationer og bankpaladser. Det skulle man have gjort for længe siden, så havde der været kapacitet til sygehuse og plejehjemmene.

Forespørgerne vil forbedre den forebyggende børne- og ungdomsforsorg. Vi kan være helt enige med dem, men i stedet for at komme med en ganske uforpligtende antydning skulle man have interesseret sig for loven om børne- og ungdomsforsorg af 4. juni 1964. Der står nemlig i § 2, stk. 2, — jeg citerer:

„Det påhviler kommunen at oprette og drive de fornødne institutioner, såfremt opgaverne ikke løses ad anden vej.“

Denne lovparagraf stammer fra socialdemokratiets regeringsperiode. Som det fremgår, hælder den sit hoved først og fremmest til, at private organisationer løser den opgave, socialdemokratiet nu vil have det offentlige til at løse. Denne lovparagraf har været en sovepude for mange kommuner; den har f. eks. været med til at forhindre udflytningen, fordi det for unge par i nybyggeriet i omegnskommunerne har været umuligt at få deres børn passet. Men man kan måske håbe på, at partiet nu vil foreslå en lovændring, således at det helt klart bliver et offentligt anliggende at få tilvejebragt disse børneinstitutioner og for øvrigt også ungdomsinstitutioner.

I sidste punkt omtaler forespørgerne begrebet restfattigdom. Efter vor mening skyldes denne restfattigdom netop den kategoriklævning, som blev omtalt i indledningen. Gennem en offensiv socialpolitik vil man kunne udrydde den, idet den er et resultat af den førte klassepolitik.

Jeg håber, forespørgerne er indstillet på at fortolke begrebet handicappede meget bredt, idet vi jo har masser af handicappede i dette samfund, folk, som er fysisk skadet, naturligvis, men så sandelig også mennesker, der lider af psykiske handicap. I sidste uge havde tinget narkotikadebat, og ved den lejlighed gjorde vi meget ud af at påvise, hvorledes disse psykiske handicap kan opstå netop i vort følelseskolde og forbrugersistiske